

[Poul Møller.]

ninger, men i, at det radikale venstre har en anden stilling til forsvarssagen og derfor ikke mener at have pligt til at skaffe dækning for forswarets merudgifter. Efter vor opfattelse er dette i og for sig en inkonsekvent stilling, fordi det radikale parti ikke har kunnet anvise os en billigere forsvarsordning for Danmark end den, vi har i dag.

Der er ingen, der behøver at skamme sig. Det ærede medlem hr. H. C. Hansen og andre behøver ikke at skamme sig over at være med i denne regerings skattepolitik og behøver ikke at bortforklare, at den har haft sin del af æren for det gode resultat, der er nået på valutabalancen, og at den naturligvis også har sin del, omend måske en ikke ret betydelig del, af ansvaret for den stagnation, der er sket i produktionen på et vist tidspunkt. Man kan ikke begrænse forbruget på en lang række enheder og så samtidig regne med, at konsumvareproduktionen kan opretholdes på samme niveau umiddelbart bagefter, og derfor fik vi i 1951 en faldende konsumvareproduktion.

Det stærkt stigende valutaunderskud i 1950 nødvendiggjorde en tilpasning af forbruget og importen til produktionen og eksporten. I den udstrækning, man i fremtiden måtte foretrække, at dette finder sted over statsfinanserne ved en overbalancering, i samme udstrækning må man og kan man spare på anvendelsen af de kreditpolitiske midler.

Nu er det således, at denne overbalancering naturligt har været faldende i de sidste 2 år, eftersom behovet for den har været dalende, altså efterhånden som valutastillingen er blevet forbedret. I året 1950—51 udgjorde overbalanceringen 405 mill. kr. I 1951—52 var den 320 mill. kr., i 1952—53 205 mill. kr., og for det kommende år skulle der praktisk talt være balance. Vi ved imidlertid allesammen, og det ærede medlem hr. H. C. Hansen var også inde på det, at fremtidsudsigterne er usikre, og det er vi formentlig enige om. Vore valutareserver er små, verdenskonjunkturerne er endnu ikke nået frem til den faste og varige stabilitet, der gør ønsket om en betydelig valutareserve ubegrundet. Tværtimod er verdensøkonomien blevet en meget, meget følsom maskine, således at selv de mindste konjunktursvingninger, selv de mindste temperaturændringer i det økonomiske vejrlig

eller politiske ændringer rundt omkring i verden kan påvirke hele dette maskineri, også til ugunst for vort land. Ønsker man derfor en stabilitet herhjemme, ønsker man at kunne fastholde de vundne fremskridt med hensyn til vore forsyninger, med hensyn til frigørelsen af vor handel med udlandet, med hensyn til restriktionernes afvikling, rationeringsordningernes afvikling o. s. v., er det nødvendigt, at ikke det første svage vindpust kan vælte os over ende. Det er derfor rigtigt af den højtærede finansminister at fastholde, at man fortsat må arbejde på at bygge en valutareserve op, og at jo mere man fra anden side kræver eller ønsker skattepolitiske lettelser, som ikke modsvares af lettelser i statens udgifter, jo mere er regeringen henvist til de kreditpolitiske foranstaltninger. Samtidig med at dette behov for overbalancering altså heldigvis og til ære for såvel opposition som regering er faldet, er statens driftsudgifter steget og steget betydeligt. Derfor har lettelsen i overbalanceringskravet ikke medført tilsvarende lettelser i skattetrykket.

Kan man nu bebrejde regeringen disse udgiftsstigninger? Kan man sige, at det er regeringens skyld, at man ikke har kunnet gennemføre større besparelser? Vi ved, hvad spareudvalget fik ud af sit arbejde, og vi ved, at regeringen har fulgt spareudvalgets bestræbelser op overalt, hvor det har været muligt; men vi har jo set udgiftsstigninger på andre områder, som netop i disse år har været nødvendige, og som har fået tilslutning fra næsten hele dette høje ting. Jeg tænker naturligvis først og fremmest på forsvarsudgifterne. Forsvarsudgifterne er steget i takt med de faldende krav til overbalanceringen herhjemme. I 1950—51 var landets forsvarsudgifter på 363 mill. kr., i 1951—52 på 566 mill. kr., i 1952—53 på 750 mill. kr., og man anslår dem for det kommende år til at blive 1 000 mill. kr., altså en milliard. Der er intet parti, som tages alvorligt herinde, der har kunnet anvise en billigere sikkerheds- og forsvarspolitik for Danmark. I den samme periode er tilskudsordningerne steget fra 105 mill. kr. til 200 mill. kr. Der er gennemført et forlig med tjenestemændene, som også har kostet og yderligere vil koste pr. 1. april, da tjenestemændene skal have den sidste del af den lønforhøjelse, de har krav på efter forliget sidste forår. De sociale ydelser er stadig ført